

Alīda Vārna

Zavētāja* Katrīna

Nostāsts ir par otaņķnieci vārdā Katrīna. Ļaudis mēloja, ka viņai ir ļauna acs. Kā Katrīna ilgāk noskatījies uz kādu govi, tā lops norāvis pienu uz ilgāku laiku, spēris saimniecei un nav vairs varēts tikt klāt. Tas turpinājies tik ilgi, kamēr atradies kāds, kas šo lāstu noņēmis.

Kad Katrīna nomira, no viņas mājām līdz Pucu kapiem bija jāmēro divi kilometri. Tas bija laiks, kad zārku līkratos uz kapsētu veda ar zirgiem, kas apklāti ar melniem pārsegiem. Tā nu bērū gājiens devās uz Katrīnas pēdējo atdusas vietu. Te aptuveni 300 metru pirms kapsētas zirgi pēkšņi apstājas kā zemē iemieti. Vedēji izmēģinājās gan šā, gan tā, bet rezultātu nekāda - zirgi stāv. Ko darīt? Nekas cits neatlika, ka ņemt zārku ar tajā gulošo Katrīnu nesējiem uz pleciem un *nešus* nogādāt kapsētā. Un tavu brīnumu - tikko zārks bija no ratiem ārā, tā zirgi sāka iet un paklausīgi nāca līdz gājienam līdz pašiem kapu vārtiem.

**zavētāja – burve, ragana, vārdotāja (Nīcas puses apvidvārds)*

Stāsts publicēts:

“Kurzemes vārds” 2005.24.11., Krīstīne Pastore “Pēdējā vēlēšanās jāpilda”